

ager om. Ganske vist har Nationalbanken nedsat sin Diskonto fra 7 til 5 pCt., men dette har jo, til Trods for Nationalbankens gode Villie, ikke haft nogen stor og nævneværdig Indflydelse, idet de Sparekasser, vi har her i Landet, fuldstændig saboterer Nationalbankens Diskontopolitik. Disse Sparekasser ledes jo i al Almindelighed af Venstremænd. Et Par af de største af dem styres af forhenværende Venstre-Folketingsmænd; det gælder f. Eks. Den sjællandske Bondestands Sparekasse, og disse Sparekasser maa antagelig styres i den Aand, som Venstre ønsker det. Nu er Forholdet dette, at uden Hensyn til Nationalbankens Diskontoneedsættelse bliver disse Sparekasser ved at betale en Indlaansrente af 5 pCt. De Henstillinger, der er gjort fra Regeringens og Nationalbankens Side, sidder de overhørigt, de trodser ligefrem de Autoriteter, som findes paa dette Omraade. Sparekasserne har holdt Møder, hvor de har drøftet Situationen, og som er endt med, at man har vedtaget, at Renten fremdeles skal være 5 pCt., enkelte Steder i Jylland har man endogsaa været oppe paa en Rente af 6 pCt. I den sidste Tid har Den sjællandske Bondestands Sparekasse endog trængt sig ind i København og har forsøgt at drive Renten op her. De københavnske Banker og Sparekasser har jo fulgt Nationalbankens Diskontopolitik og taget Hensyn til den, og de holder en lavere Rente, end man har andre Steder, men nu kommer altsaa Den sjællandske Bondestands Sparekasse herind. Det er mig bekendt, at for ganske nylig kom en Forsikringsdirektør her i København til en Direktør for en af de store Banker og meddelte ham, at han vilde have 5 pCt. af sine i Banken indestaaende Penge, og hvis Banken ikke vilde betale det, vilde han have Pengene taget ud af Banken og saa skulde de overføres til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, hvor man vilde give 5 pCt. Sagen endte vist med, at Halvdelen af Pengene blev i vedkommende københavnske Bank, medens Halvdelen anbragtes til 5 pCt. i Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Det har undret mig, at jeg i Bladet „Politiken“ har set denne Sparekassopolitik blive forsvaret af en af de saakaldte meget lærde Mænd paa dette Omraade, thi det er dog noget, som alle kan forstaa, at naar en Sparekasse betaler en Indlaansrente af 5 pCt., saa maa den jo stadig faa en meget høj Udlaansrente, og denne høje Udlaansrente skal betales af alle de Mennesker, Fabrikanter, Haandværksmestre, Købmænd o. s. v., som laaner Penge af Sparekassen, og dette bidrager

naturaligvis i høj Grad til at fordyre hele Produktionen. Hvor mange Penge der forrentes her i Landet, kender jeg ikke saa ganske nøje, men der er dog ca. 10 Milliarder Kr. i synlig Gæld, som skal forrentes, og regner vi med en gennemsnitlig Forrentning af 6 pCt., vil det ses, at der skal betales 600 Mill. Kr. i Rente om Aaret af denne synlige Gæld. Af disse 10 Milliarder skylder Landboerne ca. 4 Milliarder, det bliver i Rente mellem 200 og 250 Mill. Kr. aarlig, der af dem skal udleveres til Kapitalisterne. Naar man nu presser saa haardt paa Arbejderne og siger: Jeres Lønninger skal ned, de 17 pCt. forslaar ikke, I skal meget længere ned, hvorfor vender det Parti, som det ærede Medlem Hr. Slesbager tilhører, sig da ikke imod dem, som ejer Pengene, og som udsuger hele det arbejdende Samfund gennem den ganske urimeligt høje Rente? Paa den anden Side Sundet har man langtfra saa høj en Rente, ikke at tale om i England, hvor man har en meget lavere Rente. Det er en kolossal Forværring af dansk Erhvervslivs, særlig Industriens og Haandværkets Stilling, der sker gennem denne høje Rente. Men paa dette Omraade er Venstre altsaa fuldstændig tavse. De fylder Luften med deres Krav om Nedskæringer paa alle Omraader; men naar man kommer til selve Kapitalen, er de endogsaa de hidsigste efter at bevare den store Profit. Hvis man tænker sig denne Rente nedsat med blot 2 pCt., vil det altsaa betyde en Besparelse af 200 Mill. Kr. om Aaret, godt og vel saa meget, som Arbejderne har tabt i Arbejds løn. Selv om det ærede Medlem Hr. Slesbager gennemgransker Finansloven Dag og Nat, i Uger og Maaneder, vil det være ham umuligt at komme tilnærmelsesvis til Besparelser paa Statsbudgettet, der vil kunne andrage ca. 200 Mill. Kr., den Sum altsaa, som man efter min Mening tager for meget i Rente af det arbejdende Samfund. Jeg vil derfor ved denne Lejlighed gerne spørge den højtærede Erhvervsminister, om han ikke har Midler til at bringe i Anvendelse overfor disse genstridige Sparekasser, som fordyrer Erhvervslivet. Jeg indrømmer, at det er vanskeligt at komme disse Sparekasser til Livs, fordi deres Bestyrelser som Regel er selvfornyende. De har ingen Generalforsamling at skulle aflægge Regnskab for, Bestyrelserne sidder og fornyr sig selv, og i mangfoldige Tilfælde vilde det altsaa være saare vanskeligt at kunne ændre deres Politik. Men paa den anden Side nyder Sparekasserne jo store Begunstigelser, Begunstigelser, som egentlig skader det Bankvæsen, som maa opretholde